

Reflexions urgentíssimes sobre “els comuns”, Podem i la unitat de la gent

Albano-Dante Fachín

«Deia Gramsci que “el vell es mor i el nou triga a néixer... i en aquest clarobscur sorgeixen els monstres”...
Doncs bé... hem d'anar amb cura, no sigui cas que el monstre siguem nosaltres mateixos»
(Sentit en una assemblea de barri)

El dijous 4 d'abril, Podem Catalunya anunciava que **no participaria en l'assemblea fundacional d'Un País en Comú**, organitzada per ICV, BeC i EUiA. El dia 8 d'abril se celebrava l'assemblea i el 9 d'abril el compte de Twitter de Podem Catalunya publicava: “Que farà Podem Catalunya? El que ha fet sempre: política des de baix”. Des de llavors i fins al passat 28 d'abril hem celebrat un procés mediàticament silenciós però molt ric en idees i en anàlisis. Al llarg d'aquestes setmanes, en desenes de trobades arreu del territori i juntament amb els cercles, hem debatut i hem **analitzat col·lectivament el fallit procés de confluència amb ICV, BeC i EUiA** i hem plantejat els diversos escenaris de futur que tenim com a organització.

Després d'aquest procés enormement enriquidor, vull compartir algunes reflexions. Unes reflexions que faig com a secretari general de Podem Catalunya però que volen arribar a totes les persones que treballen per construir una societat més justa. Unes reflexions que s'adrecen, humilment, a la gent que fa viure les marees ciutadanes per la sanitat, l'educació, les pensions, a la gent que lluita a les portes dels hospitals i dels CAP, a la gent que construeix mitjans de comunicació independents, que lluita contra la corrupció, que defensa els seus llocs de treball, que lluita contra la pobresa energètica i que atura la destrossa del nostre medi ambient. En definitiva, a totes les persones que lluiten incansablement per veure un canvi a la nostra societat i es pregunten per la millor manera d'aconseguir-ho. Espero que aquestes reflexions siguin útils, que aportin respostes i que, sobretot, serveixin per obrir un debat que és imprescindible si no volem, una vegada més, **caure en els mateixos errors que tantes vegades han impedit que es facin realitat tants i tants anhels de canvi.**

Una idea engrescadora

La idea era engrescadora: “Ajuntem-nos tots i fem fora la dreta del 3%”. Des de Podem Catalunya sempre hem vist que calia treballar per construir una eina de canvi forta i plural. Per això, fa vuit mesos, em vaig presentar a les primàries a secretari general amb dos missatges molt clars: 1) Cal unitat; 2) Cal construir aquesta unitat des de baix.

Així, al llarg dels últims quatre mesos, hem treballat amb ICV, EUiA i BeC per intentar construir aquesta “unitat”, el Nou Subjecte Polític (d'aquí endavant, NSP). Tots els participants sabíem que no seria un procés senzill. Malgrat això, des de Podem vam implicar-nos-hi a fons. Avui, però, sabem que aquesta construcció en aquest moment concret no ha estat possible. Per què?

El control

Va arribar el moment de decidir com es conformarien els òrgans de direcció de l'NSP. La idea inicial d'ICV, d'EUiA i de BeC era “una llista de consens”. Que cada partit en posi quatre dels seus i ja està.

No caldria ni tan sols votar, ens van dir, ja que “tothom” hi seria. Un “tothom” que en realitat volia dir “les cúpules dels partits”. Des de Podem vam dir que no podíem acceptar això.

«La idea inicial d’ICV, d’EUiA i de BeC era “una llista de consens”. Que cada partit en posi quatre dels seus i ja està»

La nostra disconformitat va ser rebuda amb moltíssima preocupació per part d’ICV, d’EUiA i de BeC.

Una conversa que vaig mantenir amb **un històric dirigent implicat en aquest procés** a mitjan març va ser reveladora. Vaig comentar-li que calia obrir al màxim la participació, que calia abandonar la lògica de quotes de partits, que els òrgans havien de ser triats de manera absolutament oberta i sense tuteles. L’històric dirigent em va contestar, textualment, que **“això és un perill i pot fer que els òrgans siguin incontrolables”**. Incontrolables per qui? Pels aparells dels partits? Però no es tractava, tot plegat, que fos la gent la que controlés, la que agafés les regnes de la política? De veritat hem oblidat tan ràpidament que qui va fer tremolar el règim del 78 no van ser un petit grup de polítics, sinó els milers i milers de persones “descontrolades” que van ocupar les places?

Vam veure ràpidament que l’ànsia de control per part dels aparells dels partits que al llarg de 30 anys havien tingut la representació exclusiva de l’“esquerra alternativa” seguia intacta.

«Vam veure ràpidament l’ànsia de control dels aparells dels partits que havien tingut la representació de l’“esquerra alternativa”»

Quan es veia que Podem anava de debò en la seva intenció de dinamitar els vells mecanismes de “control”, apareixien els nervis. Quan vam dir que no acceptàvem cap altra cosa que una participació oberta, sense “listes de notables”, es va posar en marxa una lògica que hauria de fer sonar totes les alarmes. “Molt bé -se’ns va dir-, **si algú no vol ser a la ‘llista de consens’, que no hi sigui, que presenti una altra llista... a veure si pot competir amb la ‘llista de l’Ada i el Xavi’**”.

«Se’ns va dir: “Si algú no vol ser a la ‘llista de consens’, que no hi sigui, que presenti una altra llista... a veure si pot competir amb la ‘llista de l’Ada i el Xavi’”»

Sens dubte, una manera de construir perillosa. Pel seu poc recorregut i per la seva feblesa implícita. Confiar els processos de construcció a base d’imposar la força mediàtica d’un parell de figures és un desastre per a la construcció col·lectiva i un desastre per a les mateixes figures mediàtiques. Utilitzar els referents construïts col·lectivament en anys de lluita com a armes d’imposició és la millor manera d’esfondrar aquests noms i aquests lideratges. Ada i Xavi són valuosos per la seva capacitat per construir al seu voltant, no per la seva capacitat d’esclafar treball col·lectiu.

La forma és el fons

Som molts els que recordem aquell jove de cabells llargs recollits en una cua que creuava les “línies mediàtiques enemigues” i, des d’El gato al agua’ primer i després des de La Sexta, llançava un missatge molt senzill però d’una potència i una profunditat enormes: “Ja n’hi ha prou que la política sigui una carrera, que els partits siguin eines endogàmiques, que els partits siguin finançats pels

bancs, que diputats cobrin 6.000 euros mentre el salari mínim d'un treballador és 10 cops més petit".

Aquell missatge senzill però profund connectava directament amb aquelles places que van fer tremolar els fonaments del règim del 78 dient "No ens representen". Un missatge que aconseguia cridar a la participació i a l'acció política milers de persones que veien que, per fi, podien ser protagonistes de "la política". Durant anys, milers i milers de persones amb idees, amb consciència col·lectiva, amb ganes de treballar per una societat millor, havien quedat arraconades davant uns partits que pretenien, en exclusiva, ser "la veu de la gent" quan, en realitat, eren estructures tancades, plenes de passadissos pels quals es movia gent més preocupada per assegurar-se un lloc a la següent llista electoral que per qualsevol altra cosa.

Pablo Iglesias deia al final de Vista Alegre II que "no nos podemos parecer ni en los andares a los partidos viejos". Amb tots els seus límits, aquesta vocació de fer les coses diferents, de lluitar contra la política en mans d'uns quants, va ser la base sobre la qual es va fundar Podemos. Amb aquest objectiu s'estableixen mecanismes per obrir espais reals de participació, llistes radicalment obertes, codis ètics impensables fa tres anys, mecanismes de revocació de càrrecs i eines de presa de decisió col·lectiva que tenen per objectiu trencar "el control". Un petit exemple: abans de Vista Alegre II, la direcció de Podemos va obrir un debat sobre com es votarien els òrgans de direcció: sistema Dowdall, Borda, Desborda... Fins fa poc, aquestes discussions formaven part de la lògica interna dels partits i es decidien als despatxos. Però Podemos va convocar una votació per votar el sistema de votació.

«El sistema de votació del nou partit dels Comuns, el van decidir 5 persones 36 hores abans de començar a votar»

Contrast: el sistema de votació de l'NSP, el van decidir 5 persones, i 36 hores abans de l'inici de la votació la direcció de Podem Catalunya no tenia accés a cap document sobre com es desenvoluparia aquest procés.

A Podem Catalunya, fins i tot, hem aprofundit en els mecanismes de control, presa de decisió i retiment de comptes, creant el Consell de Cent, un òrgan de representació dels cercles amb capacitat d'autoconvocar-se, de prendre decisions vinculants i de revocar càrrecs. Fins i tot a la Secretaria General. Per què ens autoimposem mecanismes de control, fins i tot més enllà del que marquen els estatuts? No és un caprici, sinó el fruit d'una preocupació constant per no tornar a caure en vells errors.

Contrast: malgrat la insistència de moltes persones (no solament de Podem), les atribucions dels diversos òrgans que componen l'NSP no estan definides, ni les seves capacitats de convocatòria ni de presa de decisió. S'argumenta que "són òrgans provisionals" i que això s'aclarirà més tard. Sabem, però, que la provisionalitat sempre juga del costat dels poders instituïts.

El perill de les passes enrere

En molts aspectes, **el procés de construcció de l'NSP fa sonar diverses alarmes que ens indiquen que estem fent passes enrere**. La resistència a obrir les portes, la pulsio de les velles estructures per "mantenir el control" i la creació d'espais de decisió poc clars no solament són problemes (greus) de caràcter organitzatiu: tenen conseqüències polítiques enormes. La més gran i esfereïdora d'aquestes conseqüències és, sens dubte, que aquesta manera de fer pot trencar i enterrar l'esperança i la possibilitat de fer política d'una altra manera.

El 10 d'abril de 2013, Arcadi Oliveres i Teresa Forcadès presentaven en societat el Procés Constituent. Només en una setmana 10.000 persones s'havien adherit i en pocs mesos aquesta xifra havia pujat fins a les 50.000 persones. Després de les eleccions europees del 2014 i en només 20 dies, Podemos aconseguia inscriure 100.000 persones al seu projecte. En les primàries de Podem Catalunya hi van participar 7.000 persones, i a Vista Alegre II hi van participar 15.000 inscrits a Catalunya. A l'assemblea fundacional de l'NSP, els documents polítics van ser votats per poc més de 1.000 persones, i la seva direcció, per menys de 5.500 persones.

«Per què tres mesos després de llançar-se el projecte dels Comuns només s'hi havien inscrit 3.000 persones?»

Què està passant? Per què la gent està deixant de participar-hi? Per què tres mesos després de llançar-se el projecte de l'NSP només s'hi havien inscrit 3.000 persones? Per què allò que havia de ser "més que la suma de les parts" va ser incapaç d'atreure a la participació 1.500 persones menys que un procés similar (les primàries de Podem) celebrat només 8 mesos abans? Es tracta d'entendre que alguna cosa no està funcionant quan la gent es despenja dels processos col·lectius.

«El veritable desastre no és anar separats a les eleccions: és perdre la confiança de les persones que podien ser protagonistes»

Com a secretari general de Podem Catalunya estic convençut que, en la mesura de les nostres responsabilitats, totes les organitzacions implicades en aquesta construcció hem de fer una anàlisi seriosa i profunda sobre com s'estan fent les coses. Aquests dies, després de l'anunci que Podem Catalunya no formaria part de l'NSP, algunes veus han alertat de **"l'error històric que suposaria que Podem i l'NSP anessin separats a les properes eleccions catalanes"**. Parlem-ne. Però el veritable error històric, el veritable desastre que estem a punt de cometre és perdre aquella confiança, aquella esperança que les persones podien ser protagonistes de la política. Això sí que seria un error històric imperdonable.

A Podem aquest tema ens preocupa molt i intentem aportar tot el que pugui estar a les nostres mans per impedir que això passi. Reflexió: si l'objectiu és convertir les persones en el centre de la política, el fet que la gent es desil·lusioni i pensi "això és més del mateix; me'n torno a casa" és una catàstrofe. Però, si l'objectiu és continuar "controlant" i blindant els espais de poder, la millor notícia és que la gent se'n torni a casa i no molesti, i no faci perdre el "control". On som cada un de nosaltres davant aquesta dicotomia?

Parlem de política

Llavors estem parlant d'una simple qüestió de poder? De veure qui controla? Això no és vella política? Anem a pams. És clar que sí: si som davant un joc on els diversos partits es disputen el control de "la màquina", estem parlant d'allò de sempre. Vella política pura i dura. Però en aquest cas ens trobem davant una altra batalla: d'una banda, els intents de mantenir "el control" en mans de les cúpules dels partits. De l'altra, la determinació de crear una eina que estigui sota el control popular, on les decisions es prenguin de manera col·lectiva i on "les cares visibles" estiguin al servei de la voluntat de la gent, i no a l'inrevés. Al llarg de tot el procés, Podem Catalunya ha lluitat per aconseguir el segon objectiu. Si l'objectiu hagués estat que la cúpula de Podem Catalunya estigués representada, era senzill: només calia acceptar les regles del joc. Fixeu-vos que totes les altres cúpules hi són.

Però llavors és “simplement” una qüestió de mètode? Quina importància té tot plegat si, al final, del que es tracta és de “fer fora la dreta del 3%”, tal com repeteixen els líders de l'NSP? Doncs perdoneu, però té una importància enorme.

Quina era la novetat que volia encarnar Podem? La seva defensa de la sanitat pública? No. Abans de Podem ja hi havia partits que deien defensar la sanitat pública. Llavors què era? El seu compromís amb l'educació pública i amb un sistema fiscal just? No, abans de Podem ja existien partits que deien defensar tot això. La novetat que representava Podem era la manera com es defensava tot això.

«No parlem d'una qüestió de mètode; és un tema que afecta l'acció política»

No parlem només d'una qüestió de mètode; és una qüestió que afecta directament l'acció política i que té un impacte directe sobre la vida de milions de persones. Posaré dos exemples que demostren que o fem les coses bé o estem condemnats al fracàs.

Broggi: el nom d'un metge o el nom d'un cas de corrupció?

L'Hospital Moisès Broggi va ser inaugurat l'any 2010 per José Montilla. El dia de la inauguració, en primera fila, el tripartit al complet. La unitat de les esquerres. La història va començar cinc anys abans quan el PSC, ERC i ICV-EUiA en van adjudicar les obres de construcció per 42,5 milions d'euros. L'hospital, però, va acabar costant prop de 200 milions d'euros. Entre els beneficiats d'aquest sobre cost, [La Caixa, Agbar i les empreses EMTE i Teyco](#), implicades en el 'cas 3%'.

Per què ningú va veure aquest escàndol? Per què mentre els milions públics corrien cap al compte de resultats d'aquestes corporacions ningú del Govern d'esquerres va dir res? Per què, malgrat els advertiments de la Sindicatura de Comptes i de moviments socials, ningú en va fer cas? Quin paper van tenir els poders municipals del Baix Llobregat governats per ajuntaments “d'esquerres”? En definitiva: **per què un Govern d'unitat d'esquerres va protagonitzar un dels casos més vergonyosos de desviament de diners públics en l'àmbit sanitari?** Això ens hauria de fer pensar sobre l'ús acrític de “la unitat d'esquerres”.

Innova: el perill d'estar callats

Sens dubte, [l'escàndol conegut per 'cas Innova'](#) és un dels més punyents que trobem en tota la geografia catalana. Un cas on un conglomerat d'empreses municipals, movent-se en total opacitat, va cometre un reguitzell d'irregularitats que ha derivat en un deute astronòmic (369 milions d'euros), informes falsos, adjudicacions irregulars i desenes d'imputats. Un escàndol (un saqueig) que es va desenvolupar al llarg d'anys i davant el qual partits (de dretes i d'esquerres) van mantenir un sonor silenci.

No va ser fins que la **CUP de Reus** va aconseguir tenir un regidor que “el pastís” no es va destapar. Com és que cap partit d'esquerres, amb poder municipal, a les diputacions i al mateix Govern de la Generalitat no va veure res durant anys? Com és que va ser necessari que entrés un regidor (un de sol!) per fer saltar pels aires una trama que estava a la vista de tothom? Perquè els mecanismes de participació popular, transparència i capacitat d'acció política van quedar inutilitzats per defensar els interessos dels ciutadans.

El que tenim al davant

Malgrat els intents fets des de Podem Catalunya, el Nou Subjecte Polític neix amb greus mancances

pel que fa a la governabilitat. Qui hi pren les decisions? Quins mecanismes de revocació hi existeixen? Com s'hi controlen les decisions de "la cúpula" per part dels militants? Què passarà amb el patrimoni i els deutes bancaris de les formacions preexistents?

«El Nou Subjecte Polític neix amb greus mancances de governabilitat: qui hi pren les decisions?»

Avui dia, aquestes preguntes no tenen resposta. És veritat que els dirigents de l'NSP insisteixen que l'estructura actual és "provisional". Però per què? Per què no s'ha volgut deixar clar tot això en aquesta fase de construcció? **Aquesta vegada (al contrari que quan es va fundar CSQP o En Comú Podem) no hi havia pressa. Aquesta vegada hi havia la possibilitat de fer les coses de manera sòlida i meditada.** Però es va triar "decidir més endavant"? Per què?

Després de quatre mesos de treball, veiem que per part d'alguns sectors no hi ha cap voluntat de fer passes en aquest sentit. Més aviat sembla tractar-se d'ajornar indefinidament el tema amb l'esperança que els anhels de participació popular es dissolguin i els poders de les cúpules puguin tornar a actuar lliures de fiscalització, tal com ho feien abans que la gent s'impliqués massivament en política i posés en qüestió la posició dominant dels aparells dels partits.

No podem ajornar per a "més endavant" la construcció de mecanismes per prendre decisions. El perill de l'interregne del "ja ho veurem" és que la gent que es va sentir atreta per la novetat en la manera de fer política se'n torni a casa. Això ens hauria de preocupar a tots. O potser, hi insisteixo, no tothom es preocupa per això, calculant que el retorn de la gent a casa és la millor manera que el "ja ho veurem" no arribi mai i permeti continuar amb el finançament bancari, la política com a carrera i les decisions entre uns quants.

Podem no va néixer per fer passes enrere, sinó per fer passes endavant. Entre altres coses, perquè està en joc el nostre futur com a societat. Davant els que creuen que "la unitat de les esquerres" justifica petits pecats, davant els que posen sobre la taula "l'enorme emergència social" com a justificació per saltar-se caselles en els processos de construcció, l'única resposta clara és: "Nulla estetica sine etica".

Preguntes sobre els Comuns

L'espai identificat com "els comuns" (una identificació que va des de Podem fins a ICV, passant per ECP, CSQP o BeC) té al davant enormes reptes polítics als quals ha de donar resposta. **Per a Podem és imprescindible que aquestes respostes es construeixin col·lectivament si no volem caure i repetir importants errors comesos fins ara.** Com construirem respostes col·lectives a preguntes tan importants, entre d'altres, com les que afecten el futur polític de Catalunya, la Unió Europea o el paper del municipalisme?

Quina posició tindrà un nou espai davant la possible convocatòria d'un referèndum unilateral? Quin paper tindrem davant un Govern del PP que impedeix qualsevol possibilitat de solució democràtica a la situació que viu Catalunya? Sens dubte, caldrà aprofundir i ser absolutament clars al voltant d'un tema tan important per a la societat catalana. Com farà "el món dels comuns" aquest aprofundiment inajornable? Són preguntes complexes, sens dubte; però, justament per això, cal donar-hi respostes sòlides. I la major solidesa possible surt del debat col·lectiu. Quins mecanismes s'habilitaran per prendre aquestes decisions?

Hi ha més preguntes que aquest nou espai ha de fer-se si pretén qüestionar i transformar la realitat i

si té també la voluntat de canviar la forma de fer política fent-la més propera i honesta: debatrem de forma respectuosa entre nosaltres si les institucions de la 'troica' són legítimes i democràtiques? O tancarem amb males arts aquest debat sota el pretext que qüestionar la legitimitat del BCE de Draghi i Goldman Sachs, i del sistema monetari sobre el qual governa, és estar al bàndol de Le Pen? Què farem amb el mandat d'austeritat permanent que estableix el Pacte d'Estabilitat i Creixement, que és la columna vertebral de l'euro: l'acceptarem o ens replantejarem l'error històric d'haver donat suport al Tractat de Maastricht? I quines seran les nostres aliances a Europa: l'esquerra radical, els socialdemòcrates o els ecoliberals? Creiem realment que es pot sortir de la crisi complint els objectius de dèficit d'aquesta normativa i sense qüestionar la legitimitat i viabilitat del deute de l'Estat?

Encara més: creiem que la nostra societat, en especial els més desafavorits, resistirà aquestes polítiques gaires anys més sense castigar-nos enterrant-nos prematurament per no haver sigut més ambiciosos, com fa ara amb la socialdemocràcia en tot el món occidental? Aquestes no són preguntes menors, sinó preguntes que definiran el nucli identitari i ideològic del nou partit.

«Si parlem d'“unitat de les esquerres”, quina relació estableixen “els comuns” amb espais com la CUP?»

Quin paper tindrà la gent dels cercles, dels eixos, dels moviments socials? I, si parlem d'“unitat de les esquerres”, quina relació estableixen “els comuns” amb espais com la **CUP**, amb el qual, malgrat les diferències, tenim molts punts en comú i que, fins i tot, és un espai del qual tenim moltes coses a aprendre? Quina relació establirem amb una **ERC** que té entre els seus militants i votants gent amb una clara i indubtable consciència progressista? I encara més: quina serà la política davant eventuais pactes? Com es prendran aquestes decisions d'enorme calat polític i estratègic? Sota quins criteris? Mitjançant quins òrgans de debat, de deliberació i de decisió? Tot això ho han de fer uns òrgans “provisionals”?

«Podem Catalunya treballarà al llarg dels propers mesos per trobar respostes col·lectives utilitzant el debat intern»

Són preguntes d'una enorme rellevància que no tenen resposta. Davant aquesta manca de respostes, Podem Catalunya treballarà al llarg dels propers mesos per trobar-hi respostes col·lectives utilitzant els mecanismes de debat i decisió col·lectiva dels quals nosaltres, com a organització, sí que disposem: el debat als més de 100 cercles actius, la presa de decisions a escala territorial mitjançant el Consell de Cent i les consultes telemàtiques a les persones inscrites són eines poderoses, creadores de debat, apoderadores i constructores de decisions col·lectives. **No tenim por de preguntar, d'obrir debats, per complexos que siguin.** Tenim eines i les farem servir.

Sí, sí... però i la unitat què?

La unitat no és un càlcul sobre com presentar-se a unes eleccions. La unitat és un concepte massa gran per ser reduït a una llista electoral o al paper de dos o tres personatges mediàtics. Podem Catalunya ha estat i sempre serà una força confluent i oberta a treballar en espais de construcció col·lectiva. Lamentablement, i com he reflexionat en aquestes línies, entenem com a organització que fins ara **no ha estat possible fer coincidir les aspiracions de construcció des de baix de la gent de Podem Catalunya amb la proposta d'ICV, de BeC i d'EUiA.** Malgrat això, seguirem treballant i confiem que els errors comesos (per uns i per altres) encara es poden corregir.

«Seguirem treballant. Confiem que els errors comesos (per uns i per altres) encara es poden corregir»

Com deia al principi d'aquestes reflexions, com a secretari general de Podem Catalunya tinc el deure i el mandat de fer possibles les dues premisses sota les quals m'hi vaig presentar: 1) Cal unitat; 2) Cal construir aquesta unitat des de baix. Com a organització seguirem treballant per fer-ho possible.

Però, com també deia al principi, aquestes reflexions que faig com a membre d'un partit polític concret volen arribar a totes les persones que treballen per construir una societat més justa. Estic convençut —molta gent m'ho ha traslladat així al llarg de les últimes setmanes— que persones que no pertanyen a Podem Catalunya comparteixen amb la nostra organització la preocupació sobre les primeres passes de l'NSP i les seves limitacions.

«És imprescindible que els que creuen que encara és possible la unitat desbordin els "controls" de les cúpules dels partits»

Estic convençut també que **no ha arribat el moment de tornar al sofà. Estic convençut que no és tard per aprofundir, redreçar i esmenar.** En totes les organitzacions (i més enllà) hi ha prou gent, prou il·lusió, prou coneixement i prou força per poder bastir una proposta potent, d'aquelles que canvien el decurs de la història. Però també estic convençut que aquesta possibilitat no es podrà fer realitat només fent força des de Podem Catalunya com a organització. És imprescindible que totes aquelles persones i espais que comparteixen les preocupacions sobre l'NSP s'impliquin, exigeixin i es coordinin. No ha arribat el moment de desistir. És imprescindible que els milers de persones que creuen que encara és possible es mobilitzin, ocupin i desbordin, desbordin i desbordin els "controls" de les cúpules dels partits... Sí, sí! I, si fa nosa, convidem també a desbordar Podem Catalunya!

«La peça fonamental perquè continuem avançant en la unitat és Xavier Domènech»

A l'últim, i davant d'aquest escenari, hi ha una peça que pot tenir un paper fonamental per tal que puguem continuar avançant en apoderament i protagonisme popular. Aquesta peça és **Xavier Domènech**. Fa anys que conec en Xavi Domènech, des dels temps del Procés Constituent. Fa anys que l'hem vist defensar amb convicció espais populars i fets des de baix. Una trajectòria que ha aconseguit aglutinar entorn d'ell una esperança de fer, veritablement, la política d'una altra manera. Malgrat això, a Xavi Domènech li ha tocat pilotar un procés molt complex on els interessos dels partits i les seves cúpules han exercit una pressió enorme. Ara, però, un cop superada aquesta fase, **és imprescindible que ell voli per sobre aquestes lògiques i les deixi enrere.** Si fins ara els aparells s'han aglutinat entorn d'ell en la defensa dels seus interessos, ara té l'oportunitat que totes aquelles persones que creiem que encara som a temps de fer una altra política trobin en ell un aliat.

Mentrestant, Podem Catalunya seguirà fent política des de baix, obrint debats i lluitant contra la temptació de "controlar" espais. Per aconseguir-ho, és imprescindible que la gent s'impliqui, desbordi, qüestionin i aportin. Les portes de Podem Catalunya són obertes: per trobar-se, per debatre, per posar en qüestió i per fer servir els seus mecanismes de participació. Esteu convidats a fer servir l'eina. Tota nostra, tota vostra, de tothom. Perquè, si la gent se'n va, la política es podreix. Cal treballar totes les unitats possibles. Però cal construir-les bé. **Perquè la unitat no es decreta: es construeix dia a dia.** Seguim.

Albano-Dante Fachin és secretari general de Podem Catalunya.